

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123806880/facsimile.pdf> (tilgået 19. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

-- Skam dig, Jørgen! at tale saadan!

--- Han skulde ikke give Anledning.

.... Men naar du var uartig,

— Ja vist ja; man skulde taale al Ting. Nej heldigvis, man er da ikke et rent Fjols.

Moderen svarede ikke, men kom ganske stille hen til ham, lagde begge Armene om hans Hals og Hovedet ind mod hans Skulder og græd. Jørgen havde ventet dette; han vidste det vilde komme. Men alligevel tog det ham, saa han næsten fik Graaden frem, og alle de bedste Løfter kom ham paa Tungen; han gjorde sin højre Haand fri, for at stryge den hen over Moderens graa-sprængte Haar, der sad saa tyndt om den rynkede Pande; men tvang den saa med en Kraftanstængelse om paa Ryggen og stod stiv og stirrede op i Loftet.

— Ja vist, ja. Det kender vi.

-- Jørgen, Jørgen! du skal være en god Dreng. Du ved ikke, hvor meget ondt du gør mig. Jeg kan ikke taale det længer; jeg bliver syg tilsidst. Bed din Fa'r om Forladelse, Jørgen.

Han kom næsten til at ryste, saa usigelig træt følte han sig paa én Gang. Alle Tanker blev som skyllet bort. Der hang et Spindelvæv i Loftet lige over Reolen; paa det stirrede han, som om han med Øjnene klyngede sig om det for at staa, stirrede aldeles vildt. Og rent hen i Vejret pressede han et stakaandet Nej frem mellem Tænderne.

Moderen slap ham. Hendes Øjne var røde og anstrængte og Ansigtet underlig skarpt i Trækkene efter Graaden. De magre Kinder var vaade. Og Stemmen blev saa ensformig haard og saa dump i Tønen.

--- Det er smukt af dig. Det er den Tak, vi har fortjent. Saadan bærer en god Søn sig ad. Men gaa da i Guds Navn dine egne Veje.